

SF-monológok

ANDERSON LAKE

A felhúzhatós lány

Apró izzadságcseppek pettyezik a bőrét,
kipréselik magukat lehetetlenül megtervezett pórusain.
De a hőség és a pára nem segít lehűlni.
Még sosem érzett nyirkosságot a bőrén.
Mindig olyan száraz...

Mintha nagyon magas láza lenne.
A mozgása darabos, mint amikor valaki
egy könyv szélére kis mozgó figurákat rajzol fázisonként.
Gyors, gyors, de darabos.
Mindenki őt bámulja.

Alig tudja nyitva tartani a szemét,
úgy égeti belülről a tűz.
Égész testében reszket, felhúzhatós remegés.
Forr belülről, már ájuldozik a hőségtől.
A falhoz lapul, azzal próbálja hűteni magát.

Elárasztják a szavak, de nem érti, mit mondanak.
Vizet locsolnak rá. Öklendezik.
Rázogatják, az arcába kiabálnak.
Pofozzák. Kérdezgetik. Válaszokat követelnek.
Megragadják a haját, és egy vödör vízbe nyomják a fejét.

Próbálják megfojtani, meg akarják ölni.
De ő csak arra tud gondolni, hogy
köszönöm, köszönöm, köszönöm.
Mert a tudósok optimálisra tervezték.
És egy perc múlva ez az egyszerű kis felhúzhatós lány,
akivel ordibálnak, végre lehül.

A dervisház

Ott van a szigetelés csöndje.
Ahogy a szerves anyagú deszkák
mormolássá csökkentik
a város moraját.
A kő és a beton visszaveri –
a fa elnyeli.

Ott van az apró dolgok csöndje.
A víz csordogálása a kútból,
a kút tövében lakó gyík
halk neszezése.
A madár, amelyik leszáll,
hogy megkapaszkodjon
a galéria ereszében.

Ott van a létezés csöndje.
A kolostor sötét faoszlopaié,
a kék-fehér csempéké,
a szertartásos mosakodáshoz
használt kút márványáé.
A víz, a régi, napszitta fa,
a föld és a növényzet szaga.

Ott van a hiány csöndje.
Nincsenek emberek,
nincsenek beszédhangok,
nincsenek szavak,
nincsenek szükségek,
se kérdések.

Ott van a jelenlét csöndje.
Nincs a parányi kertben más,
csak én.
Az univerzum minden
részecskéjébe beleírt tánc.
Nanoreplikátorok a fejemben.

JEAN LE FLAMBEUR

Kvantumtolvaj

Az exomemória mindenhol ott van.
Parányi, szétszórt érzékelői, melyek
az összes okos- és butaanyagban
megtalálhatók, mindent rögzítenek.
A hőmérséklet-ingadozáson, a tárgyak
mozgásán át a rutingondolatokig.
És kizárólag a gevulottól függ,
mihez lehet hozzáférni belőle.
Viszont csak írhatóra tervezték,
bírná a masszív redundanciát.
Ahhoz, hogy valaki feltörje és
szerkeszteni kezdje, olyan nano-
technológiai és számítási kapacitás
szükséges, ami a Labirintus egyetlen
polgárának sem áll rendelkezésére.

A felismeréstől végigfut a hideg a gerincemen.

Fáradt vagyok. Rettenetes súlyként
nehezedik rám az a rengeteg év és az
a sok átalakulás. Voltam már ember
és gogol. A zoku kolónia része és egy
egész kopírcsalád. Éltem egy testben,
sokban és gondolkodó porszemcsék
felhőjében. Loptam ékszereket és
elméket. Kvantumállapotokat és
gyémántagyakban fogant világokat.
Marsalltudatot, anomáliát és nomádot.
Mostanra árnyéka lettem önmagamnak,
vékony, fakó, lecserélhető és elgyötört.
Kezd kifejlődni bennem a halhatatlanok
kórsága. Mert túl sokszor töröltek már
és írtak újra...

H. Nagy Péter gyűjtései

H. Nagy Péter (1967, Budapest) irodalomtörténész, kritikus, szerkesztő, a Selye János Egyetem oktatója. Legutóbbi esszékötete *Szisztematikus káosz* címmel 2012-ben jelent meg. Érsekújváron él.